

HOT NEWS

16 januari
Dixie Express & Choo Choo Sisters
zie pagina 16

13 februari
Second Line New Orleans Jazz Band
zie pagina 17

27 maart
Hot Jazz Ambassadors
zie pagina 18

Jabbo Smith,
het onbekende
miskende genie,
zie p. 19

Namen

Vorige maand zat er een geboortekaartje bij de post. Het bleek dat onze familie een neefje rijker was geworden. Nieuwsgierig geworden naar de naam gleden mijn gedachte af naar de periode kort voor de geboorte van onze twee dochters. Ik kan mij de brainstorm sessies nog goed herinneren waarin we met het grote babynamen boek in de hand op zoek waren naar een geschikte naam.

De artikelen voor de serie 'Waar zijn ze gebleven', in Hot News, bevatten ook altijd informatie over de bandnaam en in het bijzonder over de betekenis ervan.

Soms zijn namen van orkesten heel voor de hand liggend, bijvoorbeeld wanneer de plaats van herkomst of de bandleider in de naam wordt verwerkt. De meeste namen van jazzformaties die oudestijl spelen blijken echter te zijn opgebouwd of gebaseerd op thema's uit de (jazz)muziek en/of op hotspots in New Orleans.

Zo blijkt de naam jazz afkomstig te zijn van het niet meer bestaande woord jass, waarmee de seksuele daad op een platvloerse manier werd aangeduid. Het French Quarter in New Orleans kent vele locaties die terug te vinden zijn in bandnamen. Wat te denken van de wijk Storyville (rosse buurt rond 1910) of de straatnamen Bourbon street, Canal street en Basin street. New Orleans zelf spant in dit opzicht uiteraard de kroon, met naast de originele naam ook de bijnamen 'big easy' en 'crescent city' (halve maanvorm waarin de stad is gebouwd).

Naast de hot spots blijken muziektermen ook vaak te worden gebruikt door jazzformaties. Een voorbeeld hiervan is de naam New Orleans Syncopators, die afgeleid blijkt te zijn van de syncope. In de muziek spreekt men van een syncope wanneer een of meerdere tonen niet op de tel of puls vallen, waardoor een of meerdere normale accenten verlegd worden. Het is deze syncope die muziek doet 'swingen'.

In veel jazz boeken en internetsites komt de lezer in een oogopslag de bronnen tegen van de vele orkestnamen. Ik kan u aanbevelen om eens bandnamen te gaan analyseren. Het is een verrassende manier om meer te weten te komen over de geschiedenis van de jazz.

Aart Lub

COLOFON

Sgt. Pepper's Hot News, clubblad van de Sgt. Pepper's Jazz-Club, Enkhuizen, verschijnt 4 x per jaar.

Jaardonatie jazzclub, inclusief Hot News: € 17,- per jaar; inwonend gezinslid € 8,- per jaar. Opzeggen voor 1 november van het lopende kalenderjaar; na die datum geldt een stilzwijgende verlenging voor het volgende jaar. (Voor een (echt)paar € 25,-). Wilt u alleen ons clubblad ontvangen, dan kan dat door overmaking van € 11,- per jaar op ING 73. 20. 354 t.n.v. Sgt. Pepper's Jazz-Club, o.v.v. "clubblad".

Entrepreijzen donateurs: € 6,-, niet-donateurs: € 12,-.

Sgt. Pepper's Hot News

Redactie:

Jacinta Floris (hoofdredacteur)
Wim Keller
Aart Lub
Lies Turksma
Dick Turksma

Vormgeving blad en advertenties:

Dick Turksma

Brieven kunt u sturen naar:

Redactie Sgt. Pepper's Hot News
Talingshof 8
1602 NX Enkhuizen

Informatie muziek/bands/reserveren kaarten:

0228 - 31 47 91

Financiën donateurs, sponsors en adverteerders:

06-27 82 39 29

Sgt. Pepper's Jazz-Club

Bestuur:

Sam Verbeek	voorzitter,
	muzikale contacten
Gerrit Piso	public relations
René Slagers	secretaris
Kees Knijnenburg	penningmeester

Niets uit dit blad mag worden overgenomen zonder schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie-adres

Sgt. Pepper's Jazz-Club:

Zuider Havendijk 60
1601 JD Enkhuizen
E-mail: info@sgtpeppersjazzclub.nl
Website: www.sgtpeppersjazzclub.nl

Druk:

Drukkerij Bijto, Enkhuizen

Ereleden bestuur: Harry Jans,
Jan Jaap Kroeb, Frank Sprong.

Medewerkers van verdienste: Nel-
leke van den Anker, Helma Mol, Jaap
Robijn, Ad Schager

Skroiverai van het bestuur

Op weg naar de winter, bah. Tenminste, dat vind ik. Geef mij maar de zomer en de warmte van de zon. Hopelijk heeft Koning Winter ons bij het optreden van De Stalen Band in december 2010 met rust gelaten; wat hij in 2009 niet deed. Dus, liever geen enkele vlok. Momenteel is uw bestuur weer druk aan de gang om een superswingend programma in 2011 neer te zetten. En mochten wij het vergeten, bestuur, redactie en alle medewerkers van Sgt. Pepper's Jazz-Club wensen u een voorspoedig, swingend en vooral gezond 2011!

Zo ziet het -voorlopige- programma voor 2011 er uit op de volgende zondagen:

16 januari: Dixie Express & Choo Choo Sisters

13 februari: Second Line New Orleans Jazz Band

27 maart: Hot Jazz Ambassadors

17 april: Pepping Express Boogie & Bluesband

15 mei: Pall Mall Jazz Band

26 juni: Twee thuisbands: Jazzonice en thuisband: naam volgt

11 september: Nog niet bekend

9 oktober: Big band No PressSure en thuisband Tin Pan Alley Jazzband

20 november: Twee thuisbands: Jazzpiration en de 40-jarige Freetime Old Dixie Jassband

18 december: Hot Pepper Jazzband uit Duitsland

Adverteerders Hot News 2011

Beste mensen, een blad als dit zonder adverteerders is niet mogelijk. Zonder hen kon dit blad niet verschijnen. Wij willen hen geweldig bedanken voor hun medewerking. En beste clubleden: ik zou zeggen: 'koop hun winkel leeg!'

En weer een nieuwe Enkhuizer band: Funky Butt

Met een iets wat markante naam, Funky Butt, is Enkhuizen een formatie rijker welke een doorbraak is in haar misschien ietwat conservatieve jazz scene. Net zoals in de jaren vijftig in New Orleans zetten de eerste 'traditionele jazzmuzikanten' nu de stap naar een bredere muziekstijl die kan worden betiteld als New Orleans Rhythm and Blues, een stijl voortgekomen uit jazz, gospel en blues. Met swing in hun donder weten de vier heren van dit gezelschap het publiek kostelijk te vermaken, waarbij heerlijke pianosolo's worden afgewisseld met vocale uitspattin-

De nieuwe formatie Funky Butt met v.l.n.r. Jaap de Wit jr., Joris Drijfhout, John Lippe en Emile van Pelt.

gen en scheurende saxofoonsolo's. De bandnaam Funky Butt refereert aan de jazz club Kinney's Hall waar de grondlegger van de jazz, Buddy Bolden, begin 1900 optrad. Deze locatie zou later in de volksmond de Funky Butt Hall worden genoemd. Tijdens de optredens daar werd er veel gedanst en er ontstond een befaamde dans die later de 'Funky Butt' zou gaan heten, refererend aan de heupschuddende dames op de dansvloer. De muziek van Funky Butt is gebaseerd op de vroege rhythm and blues zoals die in de jaren veertig en vijftig te horen was.

Deze popmuziek van weleer was de voorloper van de rock and roll en is voorzien van heerlijke boogie woogie patronen met op zijn tijd een Caribische touch. De band is voornamelijk ged'nspireerd door muzikanten als Louis Jordan, Earl Bostic, Fats Domino, Ray Charles, Professor Longhair en Dr. John. De vier muzikanten beschikken over een schat aan (internationale) ervaring en staan garant voor een geweldig stuk muziek en een professionele performance waarbij iedere bezoeker in beweging komt. Saxofonist Jaap de Wit jr. blaast de sterren van de hemel en is geregeld vocaal te beluisteren. John Lippe is op drums de motor van de band en de jongste telg van het gezelschap (uit de Enkhuizer jazzschool Jazz4Juniors) is Joris Drijfhout die de baspartij voor zijn rekening neemt. Emile van Pelt maakt dit kwartet compleet en is een nationaal en internationaal zeer gerespecteerd pianist die ook vocaal van zich laat horen.

Prachtige site!

Via Peppervriend Cor Dekker ontvang ik een mail met een link naar heel veel oude muziek en bijna allemaal albums die achter elkaar afspelen en heel veel jazz! Jammer genoeg zijn de albums of nummers niet te downloaden, maar het is een genoegen om er naar te luisteren. Surf en luister www.bilitis.us

Prachtig boek: Leidse Jazzgeschiedenis

In 2008 heeft de Stichting Leidse Jazz Geschiedenis een uniek jazzboek uitgegeven. Het eerste exemplaar werd in aanwezigheid van Wethouder Cultuur Jan Jaap de Haan en tal van prominenten aan, Europa's First Lady of Jazz, Rita Reys overhandigd. Het boek behandelt de jazzgeschiedenis in Leiden (1899 t/m jazzweek 2009). De beschreven geschiedenis begint in 1899, bij de geboorte van David Broekman aan de Warmoesmarkt (thans Vismarkt) in Leiden. Hij groeide op in Leiden, was een zeer getalenteerde musicus en meldde zich als student aan bij het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Hij vertrok vervolgens op 24-jarige leeftijd naar Amerika en werd er beroemd(!). Broekman bekleedde als componist en orkestleider wereldsterren als Frank Sinatra. Inmiddels eert een groot aantal Amerikaanse jazzmuzikanten uit de jaren veertig en vijftig Broekman met tal van concerten. In 1956 werd David Broekman door vibrafonist en jazzlegende Teddy Charles benaderd met het verzoek om zijn Tentet op het fameuze The Newport Jazz Festival te dirigeren, onder meer Word from Bird en Emperor, de nieuwe composities van Teddy Charles. In het boek zijn twee cd's bijgesloten met een mix van originele opnamen van bekende musici en legendes die vroeger in Leiden optraden en van talentvolle jongeren uit Leiden en omgeving. Het boek telt 292 pagina's en is zeer rijk geïllustreerd.

De Stichting stelt de laatste exemplaren beschikbaar voor de 'real' jazzliefhebbers van Sgt. Pepper's Jazz-Club tegen een bodemprijs van €19,90 (incl. verzendkosten). Bel of mail naar het correspondentieadres: Stichting 'Leidse Jazz Geschiedenis' – Kastanjekade 2 – 2313 XM Leiden, tel. 071-5123113 E-mail: ton.van.noort@12move.nl en www.leidsejazz.nl. Een absolute aanrader!

Vaarwel Jazzclub Oppidom

Recent ontvang ik het bericht dat genoemde jazzclub in Heerlen ter ziele is. Er wordt gedacht aan een herstart, maar financieel is en blijft het zorgelijk, aldus voorzitter Cor Frehen. In de afgelopen jaren hebben de Enkhuizer formaties daar regelmatig gespeeld. Jammer dat er dus weer een podium verdwijnt.

Jazzfestival Enkhuizen

U zult het mogelijk gelezen hebben in onze Enkhuizer Courant: de 38ste aflevering van het Jazz-

festival is qua data verschoven en zal in het eerste weekend van juni plaatsvinden. Plan daarvoor in uw agenda: 2 tot en met 5 juni 2011.

Trompettistenwissel plus verrassing bij Jazzpiration

In april 2010 heeft Arie Nederlof, trompettist bij Jazzpiration, de band verlaten. De inmiddels 62 jaar jonge Hans Lampers is zijn vervanger en is qua leeftijd daarmee dus redelijk in buurt van de andere Jazzpiration leden. Zoals zoveel muzikanten heeft hij een muziekinstrument leren bespelen bij de plaatselijke fanfare, in zijn geval in Santpoort. In zijn puberteit was het meemarcheren met de fanfare 'not done', waarna de trompet tot zijn 40ste levensjaar in de kast belandde. Pas op die leeftijd ging Hans zich interesseren in de oudestijl jazzmuziek en werd hij gevraagd om te spelen in de 'Mountain Harmony Jazzband', een uit de Bergense (NH) Harmonie geformeerde groep muzikanten. Ruim 10 jaar geleden werd deze formatie opgeheven, waarna drie personen verder zijn gegaan met de Chicago Jazz Band, die nu uit zeven personen bestaat en voornamelijk de New Orleans stijl ten gehore brengt. Een van de leden is klarinettist Will Thijssen, ooit ook lid van Jazzpiration. Via Will is hij bij Jazzpiration terecht gekomen. Hans, welkom in de club, maar ook.... welkom terug Will Thijssen, want bij het ter perse gaan van deze Hot News vernamen wij van Jacques Jansen dat Will weer terug is bij Jazzpiration.

Levensgezellin Joop Paartman overleden

Truus Duin, de levensgezellin van zanger, banjodist/gitarist Joop Paartman is 16 oktober j.l. onverwacht overleden. Zij was 76 jaar. Wij wensen Joop en familie alle sterkte toe.

Bezuinigingen op cultuur

Het nieuwe kabinet is voornemens 2220.000.000 te bezuinigen op kunst en cultuur. Dit is absurd hoog en volstrekt onevenredig ten opzichte van andere sectoren, namelijk ruim 20% van het vorige budget. Belangrijke elementen van ons cultuurgood zullen hierdoor voorgoed verdwijnen, terwijl het naast alle overige bezuinigingen nauwelijks enig effect heeft. Genoemd bedrag is maar 1,2% van de totale bezuinigingen van 18 miljard. Iedere bank geeft meer rente op een spaarrekening! Bent U het hier ook niet mee eens teken dan de petitie op: www.stopculturelekaalslag.nl.

Jazzavond in het Pianolamuseum Amsterdam

Iedere derde vrijdag van de maand verzorgt pianolakenner en jazzliefhebber Harrie van de Voort zijn succesvolle jazzavonden. Hij put daarbij uit het rollenarchief met oude jazz en ragtime-opnamen. De jazzavond vindt plaats in de muzieksalon van het Pianola Museum, Westerstraat 106, 1015 MN Amsterdam, website www.pianola.nl. Reserveren aanbevolen: info@pianola.nl of telefonisch: 020 – 6279624. Toegang: € 8,- (65+ en CJP € 6,-).

De Nederlandse Jazzkalender

Wilt u helemaal op de hoogte blijven van alle optredens in Nederland als het gaat om jazz? Bezoek dan eens www.jazzkalender.nl en wordt lid voor een schamel bedrag van €2,50. U wordt dan elke maand op de hoogte gesteld van ruim 1400 optredens middels een nieuwsbrief in uw mailbox. Op de site vindt u overigens een actueel overzicht van alle live jazz & blues in jazzcafé's, -clubs, -festivals en zalen.

Hot News: Tin Pan Alley Jazzband weer gestart

Vlak voor het ter perse gaan van deze Hot News vernamen wij: de Tin Pan Alley Jazzband staat weer op de Bühne! Met z'n vieren bleven zij repeteren na het droeve overlijden van drummer Simon Siezenga. Maar ze hebben het toch weer voor elkaar: het eerste optreden in de nieuwe zesmans samenstelling zit er op. "Men was heel erg enthousiast, het liep meteen weer als een trein", aldus leider Jan van Deursen. Volgende Hot News meer informatie.

Sam Verbeek

Achttien jaar penningmeester zijn van een stichting is lang, misschien wel tō lang. Daarom heb ik besloten deze functie neer te leggen met ingang van het nieuwe jaar. Ik ben blij dat ik aan de wieg heb kunnen en mogen staan van wat later een van de grootste (en gezelligste) jazzclubs van ons land is geworden. In 1992 vroeg Sam, die met het idee kwam (opnieuw) een jazzclub in Enkhuizen te beginnen, mij zitting te nemen in het bestuur in oprichting. Samen met Jan-Jaap Kroeb, Frank Sprong en Harry Jans gingen wij van start en in januari 1993 vond in de Nieuwe Doelen de eerste clubmiddag plaats met Bob Kerr and his Whoopie Band. Het was direct een daverend succes en we konden die dag ruim 250 leden inschrijven. Inmiddels zijn we een tijdje verder en hebben we ruim 450 donateurs. Daar is het niet bij gebleven. Al heel snel kregen we het idee een eigen clubblad in het leven te roepen: de Sgt. Pepper's Hot News. Er is een boek over de jazzclubs in onze Haringstad verschenen en we hebben alle (toen 13!) Enkhuizer jazz-orkesten op cd vastgelegd. Sinds twee jaar heeft de club een eigen Jazz Award en last but not least, daar waar ik het meest trots op ben: de Jazzwalk of Fame! Al met al heel mooie resultaten om op terug te kijken. Met pijn in het hart neem ik afscheid, maar wel in de wetenschap dat ik de club financieel gezien in een heel gezonde positie verlaat. Ik dank alle medewerkers van de jazzclub: de redactieleden van de Hot News en de medewerkers van 'de buitendienst'. Maar vooral dank ik mijn medebestursleden Sam, Gerrit en René. Ik wens de club nog een lang leven toe.

Ger van Dijk

Afscheid van penningmeester Ger

Zoals u hierboven kunt lezen in deze Hot News gaat penningmeester Ger van Dijk afscheid nemen van het bestuur. Een en ander met ingang van 1 januari 2011. Momenteel zijn de overige leden van het bestuur doende een waardige vervanger te vinden. De overige bestuursleden van Sgt. Pepper's Jazz-Club danken Ger voor zijn jarenlange inzet als beheerder van de Pepper-financiën en zijn totale verdere inzet in het wel en wee van de club. Ger stond met de andere pioniers aan de wieg van het ontstaan van de jazzclub in 1992.

Het is mede door Ger, dat Sgt. Pepper's Jazz-Club kon uitgroeien tot een jazzclub van deze grootte en allure.

Het bestuur van Sgt. Pepper's Jazz-Club,

Sam Verbeek, voorzitter.

Gerrit Piso, p.r.

René Slagters, secretaris.

De Sgt. Pepper's Jazz-Clubmiddag wordt mede mogelijk gemaakt door:

Accountantskantoor Woestenburger
DzSoft (database advice)
Expertise Buro R.C. Schuijt BV
Persona Anonyma

Hr. Scholten, Hoorn
De Toekomst Ontwikkeling bv
De Wit Beeld, Geluid & Witgoed

Onze dank gaat uit naar deze bedrijven!

Dixie Swing & Jazz Band

24 oktober 2010: Bij het stallen van mijn fiets op de binnenplaats van het Peperhuis kwam het geluid van de Udense formatie mij al luid en duidelijk tegemoet. Binnengekomen was ik aangenaam verrast door het grote aantal bezoekers op deze zonnige herfstmiddag. De liefhebbers van dixieland muziek werden deze middag getrakteerd op een programma bestaande uit ware klassiekers, zoals Saratoga Swing, Muskrat Ramble, Creole Love Call en Do you know what it means to miss New Orleans. Tijdens enkele nummers was de prettige zangstem van trombonist David Horne te horen. Het repertoire werd enthousiast en met lokaal Brabants accent aan elkaar gepraat door Edo Stouten, klarinettist en bandleider. De muzikanten hadden het zichtbaar naar hun zin in Enkhuizen en ook het aanwezige publiek vermaakte zich prima. Dit bleek onder meer uit het aantal dansparen (Dolf moest stevig laveren) en uit de volgende uitspraken van enkele (trouwe) bezoekers: "Vanaf de eerste set spelen ze al lekkere opzwepende muziek", "Het is dixieland en dat is onze muziek, dus altijd goed" en - weliswaar iets kritischer - : "Ze spelen lekker hoor, maar van mij hadden ze dat elektrische orgeltje niet hoeven mee te nemen". Persoonlijk vond ik het jammer dat het enthousiasme van de band zich ook meester had gemaakt van de geluidsinstallatie. De toch al krachtig spelende trompettist Harrie Horsten overheerste hierdoor erg. Als reactie hierop werden individuele instrumenten nog eens harder gezet, waardoor het collectief naar mijn mening niet meer in balans was. Maar ach, dat is natuurlijk allemaal bijzaak. Het was een hele gezellige clubmiddag en daar gaat het om. De Duitse filosoof Immanuel Kant sloeg in de 18e eeuw dan ook al de spreekwoordelijke spijker op de kop toen hij zei: "Over smaak valt wel te twisten, maar niet te discussiëren".

De lekker zingende trombonist van Dixie Swing David Horne. Foto: Kobus

Aart Lub

Gumbo Jumbo

Jasper van Pelt, de sympathieke trombonist van Gumbo Jumbo, die onder alle omstandigheden een grote inzet toont. Foto: Foppe Kooistra

21 november: Het werd al een keer gememo-reerd in Monty Python Flying Circus: "And now something completely different". Maar was dat wel zo? Inderdaad was het, zoals een clubbezoeker mij mededeelde, geen dixieland. Nee, ik zou bijna zeggen, gelukkig niet. Niet dat dixieland niet goed is, maar, mensen, verandering van spijs doet eten. En gezien het feit dat deze band de spanningsboog vast hield tot en met de laatste noot, kan worden vastgesteld dat de band in de smaak viel bij het overgrote deel van het publiek. Want, en het mag gezegd worden, het bleef vol tot het laatste deuntje. Deze band verstaat de kunst om op gepaste wijze de zijstapjes in de jazz te vertolken. En hoe kan dat ook anders met een nagenoeg professionele bezetting. De arrangementen

zitten gewoon goed in elkaar. Ik heb de band enkele maanden terug nog gehoord en gezien in de Drommedaris. Persoonlijk vond ik het optreden bij ons op de club in ruime mate beter. Leuke zangstukken wisselen instrumentale nummers af. Een pluim voor 'Mr. Speaker' Jonny Boston, die overigens geweldig op dreef was op zijn tenorsax. Een nog grotere pluim voor invaller-pianist Henk Jan van Minnen, zeker voor zijn zangpartijen en zijn kunsten op de accordeon in de cajun-achtige stukken. Ook oud-Freetimer Coos Swagerman ontpopt zich langzamerhand als een zeer goede trompetspeler. Ik ervoer deze middag als een welkome afwisseling in het zo bekende trad-bolwerk van Enkhuizen. Want tja, al die stijlen in de traditionele jazz... dan is dixie-land er maar een van de vele van. En over smaak valt niet te twisten. Dus, met Gumbo Jumbo was het weer een geslaagde, volle middag.

Sam Verbeek

Waar zijn ze gebleven.....

Een zoektocht naar 'verdwenen' Enkhuizer bands en hun muzikanten

De Bovenband (1998 - 2005)

De Bovenband op de daktuin van het huis van Caspar Jansen: v.l.n.r. Cor van der Ploeg, Hans Peter Pluim, Marjan Vlam, Han Monsma, Caspar Jansen, Ton Koolen, Ernst Hudig en René Slagers. Zo te zien aan de haardossen, stond er een stijf briesje.

Waar de belangstelling verdwijnt, verdwijnt ook de herinnering', schreef Johann Wolfgang von Goethe in 1840 in zijn werk *Maximen und Reflexionen*.

Door aandacht te besteden aan de Bovenband wil ik de herinnering levend houden aan een formatie die tegen alle verwachtingen in is opgericht en, alleen vanwege het onuitputtelijke doorzettingsvermogen van initiator Caspar Jansen, zeven jaar heeft bestaan.

Uit enthousiasme voor de dixie-landmuziek in het algemeen en voor Louis Armstrong in het bijzonder heeft Caspar op vijftienjarige leeftijd een korte tijd trompetlessen gevolgd. De grenzeloze saaiheid van de lessen en de grote aversie tegen het stuk *Für Elise* (vaste lesstof) deed de muzikale aspiraties van Caspar na precies drie maanden in de kiem smoren.

Het jazzvirus kwam in 1992 weer in volle hevigheid terug toen hij van zijn vrouw, ter ere van zijn vijftigste verjaardag, een trompet cadeau kreeg. Tijdens een fantastisch jubileumfeest, met muziek van de leerlingenband 'Le Plumeau', keek Caspar zo nu en dan vertwijfeld naar zijn nieuwe trompet en dacht dan:

Cas Jansen en Ernst Hudig: 'Doe mij maar gewoon na'

"Wat moet ik in vredesnaam met dit apparaat". Toch heeft hij besloten op les te gaan bij Hans Peter Pluim waardoor het, na een lange weg, mogelijk werd om een oude jeugddroom waar te maken.

Ondanks het advies zich in een band verder te ontwikkelen, bleef het bij thuis toeteren, omdat potentiële bandleden vonden dat Caspar te weinig muzikale bagage had.

'Het jazz-zaad was echter niet op de rotsen gevallen' (vrij naar Lucas 8 : 4 – 15) en in januari 1998 startte Caspar een nieuwe poging om een muziekgezelschap bij elkaar te brengen.

Voormalig klarinettist van The Old Fashioners, Ernst Hudig, had meer dan eens tegen zijn vriend Caspar gezegd dat hij wel met hem in een band zou willen spelen. Cas-

par zijn reactie was dan altijd: "Dat zou ik ook wel willen, maar er is één probleem. Ik kan niet spelen". "Géén probleem", zei Ernst dan, "doe mij maar gewoon na".

En zo werd in de huiskamer van de familie Jansen het fundament gelegd voor de Bovenband. Na enige tijd sloot drummer Joop Mos zich bij het duo aan. Joop had in het verleden onder meer gespeeld in de Mississippi Stompers en had sinds kort zijn oude hobby weer opgepakt. In de Rotaryclub Enkhuizen werd pianist Cor Bakker 'geronseld' voor de band. Dit was overigens niet de Cor Bakker die de meeste mensen kennen van onder meer de tv samenwerking met Paul de Leeuw. Deze Cor kon prachtig spelen in C en heeft bij het begin van zijn lidmaatschap van de Bovenband hard gewerkt om het spelen in Bes nog op te pakken.

Het spreekwoord 'als er een schaap over de dam is....' bleek ook hier opgeld te doen, want al snel kwam Lia Pietersz (banjo) de groep versterken en in mei 1998 volgde zangeres Tineke Huijser. Caspar omschrijft haar als een vocaliste met

een ijzersterke voordracht die een hele zaal enthousiast kon krijgen. Hans Peter Pluim wilde het initiatief van Caspar graag ondersteunen en is de groep vervolgens gaan coachen. In 2000 werd hij zelfs bandlid als bassist. De Bovenband is altijd blijven repeteren in de woning van Caspar boven zijn kantoor (Enkhuizer notariaat) aan het Zuiderkerkplein. Hieruit is ook de naam van de band afgeleid. Het heeft nog

Joop Mos en Lia Pietersz

tot het jaar 2000 geduurd voordat de band met René Slagers een vaste trombonist kreeg. Tot die tijd zijn er gastoptredens, verzorgd door Wil Pietersz, Jaap de Wit Sr, Berry Zand Scholten en Rob Vlam.

De aanloop naar het eerste optreden van de band verliep volgens Caspar niet helemaal vlekkeloos: "Hoewel we in 1998 een slechte pers hadden, voornamelijk door mij, want ik ging niet snel genoeg vooruit, durfde de voorzitter van de Rotary Club, Sjef de Wit, het toch aan om ons tijdens de Nieuwjaarsreceptie 1999 te laten optreden.

Cas Jansen en Tineke Huijser

Bovenband zorgt voor hit!!!

De vuurdoop vond plaats in de Mastenbar met Wil Pietersz als gasttrombonist en Berry Zand Scholten als gastbassist (!); van origine is hij trombonist. Het werd een donderend succes! Stokoude Rotary leden, die in geen jaren meer op de dansvloer waren geweest, lieten de beentjes zwieren tot in de vroege uurtjes. We bestonden!"

Het ene optreden na het andere volgde hierop, onder andere in de kelderbar onder restaurant Die Drie Haringhe (nu Delicious), in de Drommedaris en tweemaal in café 't Kleinhof in Venhuizen, na de opvoering van de musical "Vrouwen slaan de trom".

Na deze optredens van het eerste uur volgden er velen in een kleine cirkel rond Enkhuizen (met Lelystad en een Zuid Hollands eiland als uitzonderingen). De Bovenband heeft in 2002, 2003 en 2004 deelgenomen aan het Jazz-festival Enkhuizen.

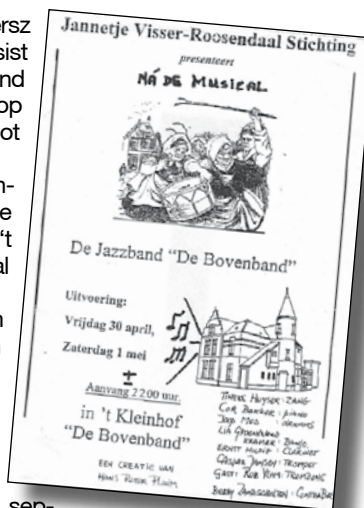

Cor Bakker en Berry Zand Scholten op bas.

Het overlijden van pianist

Cor Bakker, in september 1999, heeft diepe indruk gemaakt op de bandleden. Het plezier in spelen was voor enige tijd verdwenen maar er werd besloten om door te gaan en uit te kijken naar een andere toetsenist. Dit werd Steffen 't Hart, die in een eigen swingende stijl voor het eerst met de band optrad tijdens het Millennium concert voor de Rotary Club in het Peperhuis te Enkhuizen. Naast de pianist was er nog een nieuw gezicht binnen de band, bassist Jan Lammertink. Het nieuwe jaar was dus goed begonnen, zo leek het. Niets was echter minder waar.

Eind januari beleefde de Bovenband een serieuze crisis. Jan Lammertink en Steffen 't Hart zouden speedig vertrekken. Lia Pietersz en Tineke Huijser hielden er mee op om persoonlijke redenen. Joop Mos zou blijven, maar ging ook spelen bij de Mardi Gras band. De bezetting stond ernstig op de tocht. Caspar moest vechten voor behoud van zijn jongensdroom en vond zich gesteund door zijn steun en toeverlaat van het eerste uur, Ernst Hudig. En

De Bovenband tijdens het Enkhuizer Jazzfestival van 2004, v.l.n.r.: Han Monsma, René Slagers, Cas Jansen, Marjan Vlam, (nog net zichtbaar) Ton Koolen. Ernst Hudig en Hans Peter Pluim.

vooral muziekcoach en bandlid Hans Peter Pluim. De inzet werd beloond. Leerling trombonist René Slagers en startend drummer Ton Koolen waren beiden op zoek naar een band. Een paar maanden later kwam Caspar banjod'st Cor van der Ploeg op het spoor, die bij de eerste repetitie als verrassing pianist Han Monsma mee had genomen.

De Bovenband was gered en Caspar hoefde zich gelukkig niet te buigen over de afwikkeling van zijn 'eigen' nalatenschap. Als kers op de taart wilde Marjan Vlam bij de band komen zingen. Volgens Caspar was Marjan vele maten te groot voor de band maar stelde zij zich altijd heel bescheiden op en was, net als Hans Peter Pluim, een belangrijke bindende factor. "In de jaren die volgden ging de Bovenband beter spelen en kreeg een eigen herkenbaar geluid. Dit is voor een groot gedeelte toe te schrijven aan de enthousiaste muzikale begeleiding van Hans Peter Pluim".

Bovenbandlid van het eerste uur Ernst Hudig prijst Caspar voor zijn grote inzet en doorzettingsvermogen: "Niet alleen muzikaal moest Caspar hard werken maar hij heeft ook veel tijd gestoken in het oprichten en het 'in leven houden' van de band.

Voor bandzaken was hij altijd bereikbaar en al zijn medewerkers wisten dat. In voorkomend geval excuseerde hij zich bij cliënten voor een 'internationaal telefoontje'.

Als hoogtepunt van de band wordt de opname van de cd 'Please' gezien. Een groot avontuur dat zich gedurende enkele maanden in de Beaufort Recording Studio te Bovenkarspel heeft afgespeeld. De nummers op de cd zijn stuk voor stuk onvervalste dxieland klassiekers en zijn representatief voor het repertoire van de Bovenband. Doel van de cd: 'Gewoon, leuk voor onszelf en voor onze kinderen' In de begeleidende tekst bij de cd staat verder te lezen dat de band zonder pretenties oude jazz wilde spelen. Het resultaat was een formatie die heel veel lol

heeft beleefd aan het uitoefenen van hun hobby.

Eind 2004 verschijnen er wederom donkere wolken boven de Bovenband. Nadat Caspar in 2004 met pensioen ging verhuisde hij tevens naar Bussum en raakte de band haar vertrouwde repetitieruimte kwijt. Er werd verder gerepeteerd bij Hans Peter, die eind 2004 te kennen gaf te willen stoppen met zijn coaching. Daarnaast wilde Marjan Vlam, samen met Han Monsma, een gospelgroep oprichten en daar meer van haar schaarse tijd

aanbesteden. Vanuit Bussum zag Caspar geen

reële kans om nog eens een nieuwe bezetting van de grond te krijgen en al helemaal niet zonder Hans Peter Pluim. Er bleek in Enkhuizen niemand op te staan die de kar wilde gaan trekken, waardoor de band uiteindelijk medio januari 2005 is ontbonden. Ruim zes jaar na dato gaat het einde van de Bovenband Caspar nog steeds aan het hart. "Ik zeg het nog altijd met enige spijt, maar ik geloof niet dat het einde kon worden vermeden".

De Bovenband was een goed voorbeeld dat het in de Enkhuizer jazzscene niet alleen om de toppers draait. Ieder niveau telt mee en wordt waar nodig ondersteund. Dat is volgens mij iets om trots op te zijn en ons voor in te blijven spannen.

Aart Lub

Dixie Express & Choo Choo Sisters

Foto: Hans Schraders

Zondag 16 januari 2011, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Jaap van Berkum	-kornet, bugel, tenorsax, zang
Peter Fiévez	-klarinet, sopraan-, alt- en tenorsax, zang
Hugo Tiel	-trombone
Jan Herman Kots	-banjo
Henk Hoedemaker	-piano, zang
Piet van Bloppoel	-bas
Evert Versteeg	-drums

Choo Choo Sisters: Marieke Adegeest, Ellen Jongeneel en Inge Serné

De Dixie Express is ruim 30 jaar geleden vanuit Amersfoort vertrokken en draait nog steeds op volle toeren. De band maakt compacte en transparante dixieland- en swingmuziek met uitgekiende arrangementen. Het repertoire van de Dixie Express is buitengewoon flexibel en veelzijdig, zowel qua tempo als qua sound. Degelijke oudestijl wordt afgewisseld met nostalgische Swing uit de jaren dertig. Met twee saxen en een trombone hoor je dan de echte big band sound waarna weer moeiteloos wordt overgeschakeld op Latijns-Amerikaanse muziek. Vanmiddag voegen de Choo Choo Sisters zich bij de Dixie Express en nemen u mee naar de eerste helft van de 20ste eeuw. Een tijd waarin oorlog en crisis hoogtij vierden, maar het optimisme en het entertainment van de Andrew Sisters een warm tegenwicht boden voor hen die vochten voor een vrije wereld. De Choo Choo Sisters weten met hun typerende jaren veertig sound, gecombineerd met een dosis charme en humor, deze sfeer feilloos neer te zetten. Een toepasselijk begin van het nieuwe jaar lijkt mij.

Aart Lub

Second Line New Orleans Jazz Band

Foto: Foppe Kooistra

Zondag 13 februari 2010, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Linda van Helden	-zang
Ronald Wildering	-klarinet/ saxen
Jan Trip	-trombone
Emile van Pelt	-piano
Wouter Nouwen	-banjo
Gijs van Helden	-contrabas
Bas de Jager	-drums

De 'Second Line' is een New Orleans formatie die in 1982 is opgericht en bestaat uit een aantal goed geselecteerde musici uit alle hoeken van Nederland.

Het zijn muzikanten die in de loop der jaren in verscheidene New Orleans bands gespeeld hebben en elkaar begrijpen en aanvoelen zonder dat er geschreven muziek aan te pas hoeft te komen. De band speelt geen alledaagse dixieland deunen, maar muziek zoals de oude New Orleans jazzmuzikanten speelden van de jaren veertig tot heden: gospels, hymnes en traditionals. Muziek die we kennen van George Lewis, Jim Robinson en Kid Thomas. De formatie deinst er echter niet voor terug om ook modernere nummers in de New Orleans stijl te spelen.

Zangeres Linda van Helden heeft een 'eigenwijs' repertoire, variërend van Billie Holiday tot Mahalia Jackson en latere moderne zangeressen.

De band nodigt u uit om mee te zingen, mee te klappen, mee te dansen, mee te lachen, maar ook om mee te treuren. Kortom een clubmiddag met jazzmuziek zoals jazzmuziek bedoeld is.

Aart Lub

Hot Jazz Ambassadors

Zondag 27 maart 2011, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Jan Rottiné	-kornet
Jaap Nieweg	-klarinet, sopraan-, alt- en tenorsax
Rien Brus	-sopraan-, alt- en tenorsax
Peter Kleuters	-banjo
Dirk Tober	-piano, zang
Klaas Eijelaar	-sousafoon
Peter Bakker	-drums

Vanmiddag kunt u genieten van 'oud zwart' met een vleugje swing. De Hot Jazz Ambassadors (HJA) uit het naburige Hoorn spelen zwarte jazzmuziek. Dat is jazz, zoals die in de tweede helft van de jaren twintig heeft geklonken in de uitgaanscentra van vooral New York, Kansas City en Chicago. Het repertoire van de HJA bestaat uit muziek van illustere bandleiders zoals: Duke Ellington, Fletcher Henderson en Louis Armstrong. In hun bands speelden grote namen als Coleman Hawkins en Fats Waller. Naast stukken die nu ook nog bekend zijn in de jazzmuziek, kent deze stijl zowel een eigen idioom als een eigen repertoire. Opvallend is wel dat deze muziek in eigenlijk alle gevallen dansbaar is, omdat zij vooral in nachtclubs en danszalen werd gespeeld. Het orkest is bij de kenners vooral populair vanwege de grote afwisseling in het repertoire en de zeer veel wisselende, maar daarmee juist zeer authentieke klankkleuren. Voor de bezoekers van deze concerten, die niet zo bekend zijn met deze materie, worden tijdens de presentatie altijd de verhalen verteld over de musici, het werk dat zij speelden en de wereld waarin zij de muziek ontwikkelden en ten gehore brachten. Dat belooft dus zowel muzikaal als informatief een zeer onderhoudende clubmiddag te worden.

Aart Lub

Jabbo Smith, het onbekende miskende genie

Het optreden van de, door de organisatoren van het eerste Oudestijl Jazzfestival in Breda in 1971, als topattractie uit de U.S.A. gehaalde Jabbo Smith viel enigszins tegen. Voor velen was hij een onbekende in de regionen van de jazz en in eerste instantie hadden de organisatoren daar ook wat moeite mee. Maar na enige informatie lieten ze hem toch naar Breda komen, waar hij met een gelegenheidsformatie, waar ook zijn oude maat van het Charlie Johnson orkest Benny Waters deel van uitmaakte, optrad. Benny die al jaren in Europa woonde stal op die avond met zijn optreden de show, terwijl Jabbo, geplaagd door wat embouchureproblemen wat te nadrukkelijk op de achtergrond bleef. Zelf had ik ook nog niet veel van deze trompettist Jabbo Smith gehoord, maar Benny Watters kende ik wel. Ik heb hem in 1965 zien en horen optreden in de Parijse Club La Cigalle in Montmartre, in het hartje van Parijs, bij het orkest van Jacques Butler en ik heb ook nog een handtekening van hem gekregen.

Toch was het optreden van Jabbo Smith in Breda een doorbraak naar een internationale comeback; hij zou nog verschillende malen terugkomen, niet alleen naar Breda, maar ook elders in Europa werd hij regelmatig uitgenodigd. De belangstelling voor Jabbo Smith was in de U.S.A. al wat jaren eerder begonnen, mede door de heruitgaven van zijn oude opnamen van de Rhythm Aces uit 1929. Samensteller Dick Spotswood bracht die opnamen uit op twee elpees op het Biograph-Melodeon label in New York en die sloegen in als een bom. Verzamelaars en andere deskundigen, die de uiterst zeldzame opnamen nog nooit gehoord hadden, vielen over elkaar heen in hun beoordelingen er werd zelfs geopperd dat de opnamen de door Louis Armstrong met zijn Hot Five en Seven opgenomen stukken naar de kroon staken. Spotswood ging op zoek naar Jabbo en vond hem terug in Milwaulkee.

Moeilijke jeugd

Cladys 'Jabbo' Smith werd op 24 december 1908 geboren in Pembroke, Georgia. Toen Jabbo een jaar was overleed zijn vader en zijn moeder zag geen andere mogelijkheid dan hem op vijfjarige leeftijd op te laten nemen in het Jenkins weeshuis in South Carolina. Op zijn achtste kreeg hij muziekonderricht van ene Alonzo Mills, die met ijzeren discipline de onder hem geplaatste weeskinderen de beginselen van het muziek maken bijbracht. Tot zijn zestiende speelde Jabbo in het Jenkins Orphanage Orchestra (1924) en specialiseerde zich op de trombone en de kornet. Na zijn vertrek uit het weeshuis trok hij in bij zijn zuster in Philadelphia en vond emplooi bij het orkest van Philip Marsh, waarvan de violist hem de bijnaam Jabbo gaf. Opvallend is dat Jabbo altijd aangegeven heeft dat zijn prille spel altijd bed'nvloed is door de trompettist Sidney de Paris

en niet Louis Armstrong. Jabbo verklaarde later: "I like him, because he fills the horn, you know, big fat tone and all those mutes, etc. He knocks me out". Drie maanden later vinden we Jabbo terug in Atlantic City bij het orkest van Gus Aiken (Drake & Walker Revue), waar hij in 1925 opgemerkt wordt door orkestleider

Het orkest van Charlie Johnson. Wat een heerlijke instrumenten chaos op de voorgrond. De leider zit achter de piano. De namen van de andere muzikanten op de foto zijn niet bekend.

Charlie Johnson, die zeer onder de indruk is van de muzikale kwaliteiten van de trompettist en hem een contract aanbiedt.

Jabbo begint bij Johnson met een optreden in Small's Paradise Club in New York en in die band vinden we ook de reeds eerder genoemde Benny Waters op rieten en zangeres Monette Moore. De hechte formatie van Charlie Johnson nam in 1927 en 1928 een aantal gedenkwaardige platen op, uiteraard 78 toeren, maar inmiddels ook op elpee en cd heruitgebracht (RCA serie Black & White vol.70 en 71 en Jazz Archives cd no.78), die gerekend worden tot de beste opnamen van die tijd. Vakkundig uitgevoerde arrangementen en geweldige solistische hoogstandjes van Jabbo, die trombone, trompet en euphonium speelt. We horen hem op de opnamen van 'Birmingham Black Bottom' en 'Hot Tempered Blues', opgenomen op 24 januari 1928 zeer ged'nspi-reerd spelen. Later dat jaar komt Sidney de Paris naast hem de gelederen versterken. Sidney de Paris, die de bijnaam aartsengel Gabriel had (dit had ik natuurlijk moeten weten voor het artikel over de gebroeders De Paris (zie Hot News van april 2010). Ondertussen had Jabbo al heel wat rond geschnabbeld, met Clarence Williams en zijn vrouw zangeres Eva Taylor opnamen gemaakt: 'I wish you would' en 'If I could be one hour with you' (Okeh 8444) en ook vinden we hem terug bij Duke Ellington als vervanger van Bubber Miley en soleert hij briljant op de opname van 'Black & Tan Fantasy'.

Jabbo in Chicago

In 1928 verliet Jabbo het orkest van Charlie Johnson en vertrok naar Chicago, waar hij met James P. Johnson en Thomas 'Fats' Waller aan de slag kon. Jabbo toerde met de laatstgenoemde in de show 'Keep Shuffling' en terug in Chicago kon hij als vervanger van Louis Armstrong beginnen bij Carroll Dickenson. Het was natuurlijk een enorme uitdaging Louis Armstrong te vervangen, die inmiddels te boek stond als The greatest Trumpeter in the World, maar Jabbo was voor geen kleintje vervaard en beweerde in die tijd dat hij alles kon spelen. Wisselingen in de orkestbezettingen waren aan de orde van de dag en hij kwam terecht bij het orkest van Erskine Tate, dat op dat moment in het Metropolitan Theater speelde. Toen ze allebei in Chicago speelden, kon de confrontatie met Louis Armstrong niet uit de weg gegaan worden. Kornettist Red Nichols was op een avond aanwezig bij een jam-session waar Louis Armstrong op onnavolgbare wijze zijn bekende West End blues speelde, daarna was Jabbo aan de beurt, die hetzelfde nummer met nog een grotere precisie en effect speelde dan Satchmo. Het voorval ging hem later parten spelen, want hij kwam te boek te staan als imitator van Louis en dat bleef hem achtervolgen. Op 4 januari 1929 nam Jabbo met ban-

Foto: RCA

jodist Ikeay Robinson een geweldige plaat op (Ready Hokum) voor het Vocalion label, het management was ermee in zijn nopjes en gaf het groene licht voor nog meer opnamen. De opnamen moesten een tegenhanger worden voor de succesvolle platen die Louis Armstrong maakte voor Okeh en in totaal werden er twintig opnamen gemaakt onder de noemer Rhythm Aces. Het had de grote doorbraak voor Jabbo moeten worden, maar de veranderde smaak van het kopende publiek en de ineenstorting van de beurs waren er debet aan dat het project mislukte. De platen werden niet verkocht en verdwenen in de archieven en kwamen terecht bij de verzamelpunten van het Leger des Heils, waar ze later door verzamelaars herontdekt werden.

Het neemt niet weg, dat het voor de samenstellers van de latere heruitgave op elpee een hele klus is geweest om alle exemplaren terug te vinden. Soms was er maar een enkel exemplaar voorhanden, maar ook die opnamen zijn inmiddels op cd te verkrijgen. Het derde Jabbo nauwelijks, voorlopig was er nog voldoende werk. Hij speelde bij Tiny Parham en later met een eigen groep in de revue "Showboat". Nadat hij in Chicago nog bij verschillende orkesten had gespeeld, vertrok Jabbo medio 1932 naar Milwaukee, trad met een eigen band op in de Wisconsin Roof en werd in de jaren daarna een bekende figuur in het lokale gebeuren. Hij zou ongetwijfeld in vergetelheid geraakt zijn als hij niet in 1935 weer terug was in Chicago, in het Sunset Cafe met Carroll Dickenson. Hij was niet vergeten, zijn geweldige techniek en fysieke inzet in

zijn solo's waren volgens de critici het voorbeeld voor de trompettisten Roy Eldridge en Dizzy Gillespie. Van 1936 tot 1938 speelde Jabbo als trompettist bij de big band van Claude Hopkins, waarmee hij ook nog wat platen maakte. Eind jaren dertig kwam de revival van de oude New Orleans muziek op gang, de trompettisten Bunk Johnson en Tommy Ladnier werden weer van stal gehaald. Jabbo had er geen affiniteit mee; hij speelde nog wel eens mee met Sidney Bechet en bleef tijdens de Tweede Wereldoorlog met een trio in de provincie spelen, maar toen na 1945 de bebop definitief doorbrak, was het voor hem einde verhaal. Wel bleef hij nog een zevental jaren iedere zaterdag spelen met een eigen groep in de Chrystal Ballroom van Milwaukee, maar om in zijn levensonderhoud te voorzien nam hij een baantje bij Avis-Rent-A-Car.

Het orkest van Claude Hopkins. Ook hier zit de leider achter de piano. Jabbo leunt over de piano, met zijn hand onder zijn kin. Trombonist Vic Dickenson staat (voor de kijker) rechts van hem. Deze foto gaf Jabbo aan zijn moeder, getuige de opdracht aan haar onderaan de foto.

Lees verder op p. 24

The Jabbo Smith Orchestra in 1948 in de Cristal Ballroom in Milwaukee. V.l.n.r. zien we: Loretta White, Bobby Burdette, Buster Washington, Pal Williams, Jabbo en drummer P.G. Washam. Foto: courtesy Jabbo Smith.

Come Back Sweet Papa

Voorafgaande aan de heruitgave van de Rhythm Aces opnamen uit 1929, maakte Jabbo Smith in 1961 een bescheiden come-back in de Milwaukee Jazz Society. In augustus van dat jaar liet gitarist Marty Grosz hem naar Chicago komen en hij nam vijftien stukken met hem op. Jabbo had nog niets van zijn virtuositeit ingeboet en op de nummers 'Digga Digga Do' en 'Sunday' speelt hij briljant. Door de heruitgave van die oude platen kwam Jabbo

weer in de belangstelling te staan; hij kon gaan spelen in Tina's Lounge in Milwaukee. Op het eerste Oudestijl Jazzfestival in Breda in 1971 werd hij als stersolist uitgenodigd en daar wilden wij - Amsterdamse jazzliefhebbers - dus niets van missen. Dat Jabbo misschien niet helemaal uit de verf kwam, o.a. door het optreden van Benny Waters die zich nadrukkelijk profileerde, mag de pret niet drukken. Wij vonden het prachtig. Jabbo was in 1975 te horen op het New York Festival en was in 1976 weer terug in Breda. Maar had ook nog een optreden in Almelo met de Hot Dogs van Marc van Nus, waarmee hij op 12 december 1976 nog een elpee opnam met daarop de compositie 'The girl from Breda'. Een week later volgde nog de opname van een viertal stukken met de South Jazzband uit Tilburg. Ook met Joep Peeters nam hij ter gelegenheid van het Duo Special Project nog een stuk op: 'Moneda from Breda'. Een jaar later speelt Jabbo met de Wolverines Classic Orchestra in Twin City, Minnesota. Orange Kellin, de Zweedse rietblazer, die zijn domicilie in New Orleans had gevonden, nodigde Jabbo uit bij zijn groep te komen spelen en zo speelde Jabbo toch N.O. jazz. Het is wel een paradox dat Jabbo op latere leeftijd het succes terug vond in deze jazzstijl, want met de New Orleans Joymakers toerde hij in 1978 weer door Europa en kwam daarmee zelfs in Amsterdam. In 1980 kreeg Jabbo een herseninfarct, waardoor hij een gedeelte van zijn gezichtsvermogen verloor. Niet getreurd want in het-

Jabbo op ventieltrombone naast Joep Peeters in het café van Thijs van der Molen in Breda op 22 december 1976.

De Pink Elephants met v.l.n.r.: Etienne François (kornet, viool) (invaller voor Remco v.d. Gugten), Hans Kip (trombone), Jabbo Smith, Pieter Klop (sousafoon), Dick Klijn (banjo) en Herman Openneer (washboard). Foto: courtesy Dick Klijn

1982. In 1983 nam de Hot Antic Jazzband nog een elpee op voor het Amerikaanse Stomp Off label van Bob Erdos als eerbetoon: 'We love you Jabbo' (Stomp Off 1058). Nadat hij in 1983 nogmaals in Breda had opgetreden ging hij nog even naar het Festival in Nice (Grand Parade of Jazz). Maar het optreden beviel hem niet meer en hij hing zijn trompet definitief in de wilgen. Op 17 juli 1983 keerde hij terug naar New York en ging van een rustige oude dag genieten. Jabbo Smith overleed op 16 januari 1991.

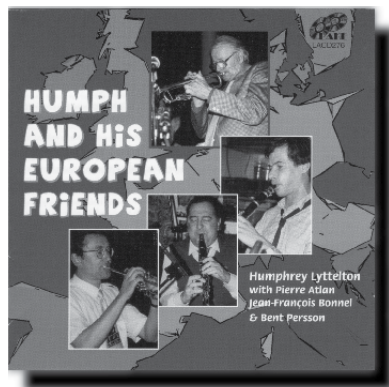
Wim Keller

LACD 276: Humph and his European Friends

Het Engelse label Lake, dat al heel veel historische Engelse jazz uit de revival en trad periode heeft uitgebracht, komt dit keer wel met een heel bijzondere verrassing op de proppen. Humphrey Lyttelton ging, nadat hij met de revival jazz na 1945 al werkelijk alles gespeeld had, eind jaren vijftig mainstream jazz spelen. Toch heeft hij zijn voorliefde voor de traditionale jazz nooit helemaal opzij gezet en ging af en toe terug naar zijn roots, de New Orleans jazz. De uitgever van het Amerikaanse Stomp Off label, Bob Erdos, wilde in de jaren tachtig van de vorige eeuw een soort internationale session houden met Europese musici; twee kwamen uit Frankrijk, twee uit Zweden, de rest werd aangevuld met door de wol geleverde Engelse muzikanten. De eerste session vond plaats in Londen op 5 januari 1985 met Jean François Bonnel, die klarinet speelde in de Franse formatie The Hot Antic Jazzband en gespecialiseerd was in het spelen van de zwarte muziek uit Chicago. Humph was deze muziek op het lijf geschreven; met o.a. John R.T.Davis, de bekende restaurateur van oude platen, op sax, namen ze zeven stukken op in de traditie van Louis Armstrong en Johnny Dodds. Uitschieter: Chicago Buzz, dat Humph in 1950 al eens met Wally Fawkes op een 78-toerenplaat had opgenomen. De versie met Bonnel klinkt als een klok en tijdens de hele sessie wordt er enthousiast gemusiceerd, op een wijze alsof ze jaren met elkaar in de studio hebben gespeeld. De tweede sessie met de Zweedse kornettist Bent Persson, die wij kennen van de Swedish Jazz Kings is ook alweer zo'n Armstrong adept. Vijf stukken van King Oliver worden door Humph en Bent probleemloos op de band gezet en in de Engelse begeleidingsgroep vinden we de sympathieke Annie Hawkins, uiteraard op bas (goed in mijn herinnering geschreven staat zij nog met de uitdrukking 'joepie' toen ik haar voor Radio Enkhuizen een keer interviewde). De derde formatie is met de Franse klarinettist Pierre Atlan, die ik ken van de Franse High Society Jazzband en ook weer zes stukken uit de koker van Louis Armstrong en Joe Oliver. Het is me onduidelijk of Stomp Off ze ooit op elpee heeft uitgebracht, maar we mogen ons gelukkig prijzen dat ze niet ergens op een stoffige plank zijn blijven liggen en nu door Lake zijn uitgebracht. Ze zijn te bestellen bij Timeless en wat mij betreft een aanrader.

Wim Keller

BDW 8060: Fud Livingston

Van een heel ander kaliber is de cd uitgebracht door het Canadese Jazz Oracle met opnamen van rietblazer en arrangeur Fud Livingston. Al jarenlang brengt dit label historisch jazzmateriaal op de markt en je vraagt je wel eens af, waar halen ze het toch allemaal vandaan en is er eigenlijk een markt voor. Nou kennelijk wel, want wat nu ook weer op deze cd staat is werkelijk geweldig materiaal en geeft een volledig overzicht van de capaciteiten van deze relatief onbekende side-man. Opnamen met Ben Pollack uit 1924 en de bekende opname 'Feel'n' no pain' van Red Nichols and The Charleston Chasers, waar tot op de dag van vandaag gediscussieerd wordt over de vraag wie de klarinetpartij speelt: Fud Livingston of Pee Wee Russell. Opnamen met Bix Beiderbecke, Frankie Trumbauer en Joe Venuti, het is werkelijk prachtig materiaal en solistisch voldoet Fud Livingston volledig aan de muzikale normen van die tijd. Opnamen met enkele on-

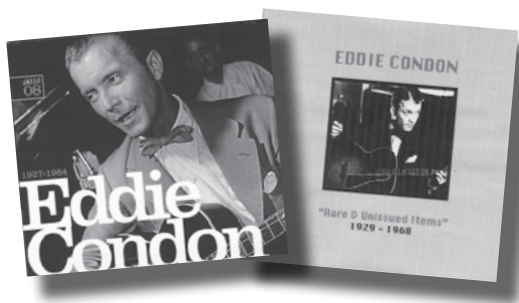
bekende orkesten completeren het geheel maar toch komen we ook Paul Whiteman tegen, opgenomen in 1930. In totaal worden er 26 stukken heruitgebracht in een periode van vijftien jaar, de laatste opname is uit 1939. Speciaal wil ik het uitstekend verzorgde begeleidende boekje vermelden, 35 pagina's boordevol met nuttige informatie over opnamedata, orkestbezettingen en werkelijk schitterende foto's. Zelf heb ik wel een aantal 78-toeren platen, maar de prachtige reproducties van 12 platenlabels zijn om van te smullen. Geluidstechnisch is het superieur heruitgebracht, waarbij gebruik is gemaakt van de laatste technische snufjes. Subliem, als je er van uit gaat dat er toen maar met één microfoon werd opgenomen. Liefhebbers van muziek uit de roaring twenties adviseer ik deze cd aan te schaffen; hij is ook weer te bestellen bij Timeless.

Wim Keller

Eddie Condon "Rare & Unissued Items" 1929-1968 Jazzit Records: Eddie Condon 1927-1964.

Giorgio Lombardi, de enthousiaste conservator van het Italian Jazz Institute en warm pleitbezorger van de muziek van Eddie Condon, de Louisiana Jazzclub en het Museo del Jazz in Genua, bracht in eigen beheer een paar cd's uit waarop de muziek van Eddie Condon in al zijn facetten te beluisteren is. De eerste cd bevat de geluidsbanden van een aantal filmregistraties, die nooit op de plaat zijn gezet. De eerste film is die met Red Nichols and his five Pennies uit 1929, werkelijk een unieke opname. We horen daarna de Bobby Hackett Band uit 1939, een aantal transcripties uit 1944 en de Eddie Condon Floorshow: een televisieprogramma dat Eddie Condon eind jaren veertig presenteerde. De laatste opnamen zijn gemaakt tijdens een televisieuitzending n.a.v. de zestigste verjaardag van Eddie Condon, met o.a. een optreden van Sammy Davis jr. en Art Hodes Jazz Alley uit Chicago, waar Eddie Condon nog eens probeert geluid uit een banjo te krijgen, een instrument dat hij in de jaren twintig bespeelde. Hij stapte later over naar de (tenor)gitaar. Mijn eerste bijdrage in 1999 voor Hot News was een stuk over Eddie Condon en ja, waar het hart vol van is loopt de mond van over; zo ook bij mij. Al vanaf mijn jeugd ben ik een liefhebber geweest van de Chicago Jazz van Eddie Condon en dat er, nu in 2010, nog een paar cd's op de markt verschijnen doet mij deugd. Giorgio Lombardi ken ik al een paar jaar en hij is ook verantwoordelijk voor de discografie van Eddie Condon. Lombardi is, nota bene, een Italiaan en geen Amerikaan, dat zegt toch wel wat.

De tweede cd is een bloemlezing van de belangrijkste opnamen die Eddie Condon in zijn leven heeft gemaakt, de eerste opname is 'Nobody's sweetheart now', opgenomen in Chicago, 16 december 1927 en we fietsen de cd door naar 1964: 'I can't believe that you're in love with me', opgenomen in Tokyo, Japan, 24 maart 1964; in totaal 21 stukken geweldige muziek. De cd's zijn te bestellen bij: www.italianjazzinstitute.com of info@italianjazzinstitute.com

Wim Keller

en Aart

Jacintha spraken met Jonny Boston

Tijdens de waterweken was hij in Enkhuizen. Er was een jazzavond gepland in de spiegeltent en daar mocht hij als muzikant natuurlijk niet ontbreken. Hij kwam op deze zomerse dag met de trein aan en kon meteen bij ons aanschuiven op het terras van de stationsrestauratie: Jonny Boston. Een van origine Engels muzikant die al vele malen in Enkhuizen zijn kunnen heeft laten horen en momenteel ook in Nederland woont. "Muziek is mijn grote passie. Mijn hobby is mijn beroep geworden. Ik was acht jaar oud toen ik voor het eerst muziek ging maken. Ik startte op de piano. Ik leerde noten lezen en volgens de klassieke manier piano spelen. Ik moet eerlijk zeggen, dat ik hier echt geen interesse in had. Ik vond het helemaal niets. Niemand vertelde mij in die tijd dat je ook kon improviseren of naspelen wat je op de radio had gehoord". Zijn opa was een klassiek muzikant, zijn ouders hadden er verder niets mee. Dus van huis uit was er op dit gebied niet veel te halen. Jonny ging naar de Charity school, Christ's Hospital, een school waar hij werd

gekoesterd en aangemoedigd omdat hij uitblonk in muziek. “Ik kon op die school kiezen uit al-lerhande instrumenten, ze hadden werkelijk alles. Ik koos de klarinet. Dat leek mij wel een leuk instrument met die kleppen. Het zag er wel goed uit. Na twee jaar op de klarinet ben ik saxofoon gaan spelen. Op school was er ook een showband. De band speelde muziek f la Glenn Miller. De meeste solo's waren uitgeschreven. Ik vroeg op een gegeven moment of ik de solo mocht improviseren en dat mocht. Ik heb toen echt het improviseren ontdekt en vond dat geweldig. Je kunt helemaal opgaan in de muziek. De band speelde tijdens elke lunchpauze. Meestal was dit buiten. Ook heb ik daar zanglessen gehad. Het was een christelijke school met een eigen kapel, dus we zongen daar vaak bij de diensten. Door de muziek had ik een prachtige schooltijd.”

Hoe meer ik luisterde, hoe meer ik kon

De vader van Jonny was piloot en vanwege zijn beroep heeft Jonny veel gereisd én ook elders voor langere tijd verbleven. “We hebben een tijdje in het Midden-Oosten gewoond en de collega's van mijn vader hadden daar een bandje. Ik mocht daar toen ook in meespelen en zo-doende was mijn echte jazzdebuut op 15-jarige leeftijd in het Bahrein Jazz Quartet. Mijn vader heeft ook invloed gehad op mijn studie keuze, want ik heb in Amerika mijn vliegbrevet gehaald. Vervolgens heb ik gesolliciteerd in Engeland bij drie verschillende luchtvaartmaatschappijen, maar helaas wilden ze daar alleen piloten die ze zelf hadden opgeleid. Dit was meteen het einde van mijn niet gestarte pilotencarrière. De muziek bleef trekken en ik woonde inmiddels weer in Engeland. Ik ging geregeld spelen in de metrostations in London. Ik had een plek uitgekozen, dichtbij de pub waar onder andere Max Collie vaak speelde. Ik hoopte dat er mensen langs zouden lopen die mij dan zouden ontdekken. En dat gebeurde dus ook. Phil Mason hoorde mij daar spelen en die vroeg of ik die avond in de pub wilde spelen met Max Collie. Dat wilde ik heel graag. Ik deed daar een soort van auditie. Vóór mij was iemand anders die mee mocht spelen en die had maar één long. Nadat ik een paar nummers had meegespeeld vroeg Jim McIntosh hoeveel longen ik had! Ik was door, ik mocht blijven! Ik heb toen twee jaar met de band van Max gespeeld. Een prachtige tijd waarbij ik veel geleerd heb. Op 18-jarige leeftijd met de band toeren door Europa is natuurlijk geweldig. Ik had eigenlijk helemaal niets met oudestijl jazz, moest het allemaal nog leren. Ik heb heel veel naar platen geluisterd om mij de stijl eigen te maken. Ook Trefor Williams heeft mij goed bijgestaan. Hoe meer ik luisterde, hoe meer ik kon. Helaas wilde Max alleen een traditionele jazzband, vandaar dat ik alleen op de klarinet mocht spelen. Er was geen ruimte voor de saxofoon. Dit vond ik wel jammer.”

Soms is het inpakken en wegwezen

Na twee jaar bij Max Collie Rhythm Aces te hebben gespeeld, nam Jonny de overstap naar het conservatorium. Hij studeerde daar drie jaar aan het Leeds College of Music waar hij cum laude afstudeerde in jazz en hedendaagse muziek. Terwijl hij hier op school zat, won hij de Yorkshire TV Young Jazz Player Award van het jaar. “Chris Barber zat in de jury en ik werd later met mijn band uitgenodigd voor een optreden. Ik was blij met mijn studiebeurs aan het conservatorium, want daardoor kon ik wel zo ver komen. Ik heb daar ook James Evans ontmoet en veel met hem samen gespeeld. Voor onze band, The Boston Tea Party, schreven we zelf nummers en hebben we cd's opgenomen”. Jonny heeft inmiddels al in vele bands gespeeld: Phil Mason's New Orleans All Stars, The Pasadena Roof Orchestra, Ginger Pig Band, TJ Johnson Bourbon Kick en vele andere. “Ik heb ook een tijdje meegespeeld met King Pleasure and the Biscuit Boys, maar dat was niet goed voor mijn gezondheid. De band werd gesponsord door een ginmerk. Deze organisatie had ervoor gezorgd dat er optredens waren in diverse pubs. In deze kroegen was men niet gewend aan live muziek. Het waren dan geregeld plekken waar het niet fijn is om te spelen. In één van de pubs begon er een vechtpartij tijdens ons optreden. Wij hadden zoiets van: inpakken en wegwezen! We waren duidelijk op de verkeerde plaats.”

Teamspirit

De eerste keer dat Jonny in Enkhuizen was, heeft hij opgetreden in café het Centrum. “Ik mocht meespelen met de Hot Revival Stompers in 1995. Geweldig om te doen. Ook met Max Collie heb ik in Enkhuizen gespeeld tijdens het jazzfestival. In Nederland heb ik vele muziekvrienden wonen. Tegenwoordig woon ikzelf in een antikraakwoning in Den Bosch. Ik heb hierdoor weinig woonkosten. In London heb ik nog een woning. Deze verhuur ik momenteel. Vanuit Nederland kun je ook alle kanten op. Ik speel in diverse bands en reis dus veel. Ik ben nu net terug uit Denemarken. Daar trad ik op met het Bert Boeren Quintet. We speelden op het jazzfestival in Silkeborg. Een prachtig festival met verschillende stijlen. Heel leuk om te doen. In Scandinavië is het ook leuk om te spelen. Daar heb je een jonger publiek. Er zijn ook veel jonge bands met bijvoorbeeld allerhande soorten basgitaren en daardoor ook meerdere stijlen. Ik heb zelf eigenlijk niet zo’n voorkeur voor een bepaalde stijl. Modern of traditioneel, het maakt mij niet zoveel uit. Laatst heb ik een keer een mix gemaakt van jazz met Indiase muziek; was ook leuk om te doen. Op jazzfestivals is er een markt voor van alles. In de traditionele jazzclubs willen ze heel vaak alleen oudestijl horen. Maar evengoed vinden ze het daar leuk als je nummers van Frank Sinatra zingt; mensen willen het ook graag herkennen”. Zoals gezegd, Jonny speelt in verschillende bands. Hij vindt het belangrijk dat je als muzikanten goed bij elkaar past, dan kom je verder met je optreden. “Je moet het samen creëren, vandaar dat ik teamspirit het belangrijkste vind in een band. Daarna komt pas het gegeven van muzikaal talent. Teamspirit én respect voor elkaar. Op die manier kun je eruit halen wat erin zit. Ik vind de uitspraak van de leadzanger Bono van U2 in dit opzicht dan ook geweldig: “We waren al een band voordat we konden spelen”. Samen spelen is het mooiste wat er is, maar dan wel met leuke mensen. Ik heb een hekel aan arrogante mensen, daar zal ik dus ook niet snel mee spelen.”

Spelen in het zwembad

Jonny heeft tijdens zijn 39 levensjaren al vele optredens gedaan. Maar hij speelt ook in veel verschillende bands. Afgelopen november speelde hij in de jazzclub met zijn band Gumbo Jumbo. Wanneer je even gaat googelen op het internet, dan zie je waar hij nog meer te vinden is. “Ik moet ervan leven; ik doe dit voor mijn beroep. Ik heb een aantal vaste bands waar ik in speel, maar ik word ook vaak voor andere optredens gevraagd. De ene keer is het in een bar en de andere keer in een concertzaal. En beide keren hangt het ervan af of het publiek het waardeert. Dat is het belangrijkste. Je moet jezelf niet laten irriteren door het publiek. Wanneer de mensen staan te praten tijdens jouw optreden, wil dat niet zeggen dat ze het niet mooi vinden. Ze komen ook voor de gezelligheid met elkaar. Vaak hoor je na afloop dat ze het goed vonden. In Duitsland heb ik een keer een optreden gehad, waarbij ze de band in het midden van de zaal hadden gezet. Niet op een podium of zo, maar gewoon op de vloer. We deden erg ons best om er iets moois van te maken, maar telkens kwamen de serveersters vlak langs ons lopen met grote bierpullen in de hand. We moesten zelfs af en toe een stapje opzij gaan om ze ruimte te geven. Dat was niet echt geweldig. Als ik denk aan ons optreden met de Ginger Pig Band op Bermuda, dan moet ik nog lachen. We waren ingevlogen door een stel miljonaars en voelden ons ook even heel rijk. Ter plekke moesten we een aantal gratis concerten geven, hetgeen heel goed lukte. We hadden behoorlijk succes, maar genoten zelf ook van de ambiance van het hotel. James Evans was er ook bij. We speelden bij het zwembad, en het water was wel heel aanlokkelijk.....Tijdens het spelen liepen we, via de duikplank...., met onze instrumenten zo het zwembad in. James kwam boven met zijn bril schuin op zijn hoofd. Geweldig!”

Geloven

Luisteren naar jazzmuziek behoort niet meer tot de activiteiten van Jonny. “Eigenlijk luister ik er nooit naar. Waarschijnlijk vind ik het daardoor wel leuk om te spelen. Ik ben momenteel meer bezig met kerkelijke muziek, of Pop Rock. Ik luister graag maar Michael W. Smith. Dat is een

Amerikaanse gospelzanger. Hij heeft als doel om het evangelie te verkondigen via zijn muziek, maar hij wil er ook God mee eren. Ik vind dat mooi. Ik ben zelf ook enorm bezig met het geloof. De eredienst in de kerk is groter dan jezelf; het is ver weg van de commercie. Ik zing graag gospels. Ik heb nu tijd om na te denken, wat ik wil in de muziek en wat ik wil met mijn leven. Ik wil mijn geloof ook uiten. Mijn beste optreden moet wat dat betreft nog komen. Ik zou het liefste in een groot stadion optreden voor een enorm publiek. Maar het moet niet om mij gaan, maar om de mensen daar. Je moet ze zien mee te nemen. Je moet door de muziek goed op hen overkomen en ze dan meenemen. Je moet op dezelfde golflengte zien te komen. Het liefste op een golflengte waar het evangelie in voorkomt. Ik hoop nog eens op een festival te staan waar dit allemaal naar voren komt." Ik geloof erin dat dit vast nog eens gebeurt. Zie je Jonny Boston zomaar eens staan spelen en zingen op de EO jongerendag: 'O Happy Day'.

Aart Lub en Jacintha Floris

De Jazzclubs

Wilt u weten wat er in een jazzclub te doen is? Typ het adres dan in de adresbalk van uw internet browser. Druk op de enter-toets en u weet het.

Jazzclub Assen

www.jazzclubassen.nl

Champ 'Aubert Jazzclub Driebergen

www.champaubert.nl

Charlestown Jazzclub Nijmegen

www.everyoneweb.com/charlestown

Eindhoven Jazzclub OSJE

www.osje.dse.nl

Haagse Jazzclub

www.haagsejazzclub.nl

Jazz at the Rhine Town Club, Wageningen

www.jazzclubwageningen.nl

Jazzclub Jazz Hall '72 Gorinchem

www.jazzhall72.nl

Mardi Gras Jazzclub Oss

www.jazzoss.nl

Meerjazz

www.meerjazz.nl

Noord-Nederlands Jazzgilde

www.nnjg.nl

Oude Stijl Jazzclub Zuid Limburg

www.oudestijl jazzclub.nl

Jazzclub Tiel

www.stichtingjazzpromotiontiel.nl

Jazz in Rijen

www.jazzinrijen.nl

The Swinging Carrots Dongen

www.theswingingcarrots.nl

Triangle Jazzclub

Info: 055-3559129

Jazz-Sociëteit Zutphen

www.jazzclubzutphen.nl

